

Risâle-i Nur dairesinin yeterliliği

İzmir'den bir okuyucumuz: “Üstad Hazretleri 28. Lem'a'nın 11. Nüktesinde, Risâle-i Nûr'un dâiresi dışında nûr arayan bir kısım talebelerini ikaz ediyor; 12. Nüktesinde ise mahkemeye karşı çekimser davranan ve merdâne yanaşmayan bazı talebelerini tenkit ediyor. 1- Bu olaylarda geçen şahıslar kimlerdir? Olaylar nelerdir? Nerelerde geçmiştir? 2- Risâle-i Nûr'un dâiresi dışında nûr aramak ne demektir?”

Yirmi Sekizinci Lem'a'nın On Birinci Nüktesinde Üstad Bedüzzaman Hazretleri, nûr talebelerinin, Risâle-i Nûr dâiresi dışında nûr aramaları gerektiğini, buna ihtiyaçları olmadığını, arayanların Risâle-i Nûr'un penceresinden ışık veren mânevî güneşe bedel bir lamba bulacaklarını, güneşi kaybedeceklerini bildirir.

Bahsettiğiniz bahiste Üstad Bedüzzaman bildirmiştir ki: Risâle-i Nûr'un dâiresindeki pek hâlis, pek kuvvetli, her ferde çok yükseliş kazandıran ve Peygamberlik nûruna vâris sahabe-i kirâmın uhuvvet meşrebinin vârisi olan “hillet meşrebi ve kardeşlik mesleği”, hâriç dâirelerde peder aramaya ihtiyaç bırakmaz. Bir tek peder yerine dâire içinde pek çok ağabeyi buldurur. Elbette ağabeylerin yoğun şefkatleri, bir tek pederin şefkatini hiçe indirir.

Yine aynı bahiste Üstad Hazretleri bildirmiştir ki: Her bir fert, dâireye girmeden evvel bulduğu şeyhini ve mürşidini, dâireye girdikten sonra da dilerse muhafaza edebilir. Bunda bir beis yoktur. Fakat şeyhi olmayan, dâireye girdikten sonra ancak dâire içinde mürşid arayabilir. Hem Risâle-i Nûr'un “velâyet-i kübrâ” olan ve Peygamberlik nûruna vâris olmak sırrından gelen yüksek feyzi kazandıran hakikat dersleri ve hakikat ilmi, dâire hâricindeki tarîkatlara ihtiyaç bırakmaz. Fakat güzel rüyalara, süslü hayallere, kerâmetli zevklere düşkün olanlar ve âhiret fazîletini bir tarafa bırakıp tarîkatı dünyevî ve hevesî zevklerine, makama ve mevkîe basamak yapanlar bahsimizden hariçtir.

Üstad Saîd Nursî'ye göre bu dünya bir hizmet yurdudur. Bu hizmet yurdunda ücret, külfet ve meşakkat ile ölçülür. Burası mükâfât yurdu değildir. Onun içindir ki hakikat

ehli olanlar keşif ve kerâmetteki zevkleri aramıyorlar, istemiyorlar, ehemmiyet vermiyorlar; hattâ mümkünse kaçıyorlar veya gizliyorlar.

Öte yandan, hâriçte irşâd hizmeti yapan zâtlar, Risâle-i Nur şakirtleriyle meşgul olmamalıdır. Çünkü, hâriçte çok namazsızlar vardır. Risâle-i Nur şakirtleri ise takvâ dâiresindedirler. Onları bırakıp bunlarla meşgul olmak esasen irşad da değildir, hizmet de değildir. Eğer şâkirtleri sevdiği için yanaşıyorlarsa, o zaman dâire içine girmeliler; şâkirtlere peder değil, kardeş olmalı, fazîletleri ziyâde ise ağabey olmalı.

Nitekim, Risâle-i Nur'a bağlı ve sadık kalmanın ehemmiyeti büyüktür. Âlem-i İslâm namına dinsizliğe karşı mücâhede eden akli başında adamlar, o elmas gibi mesleği bırakıp başka mesleklere girmezler.¹

Risâle-i Nûr doğrudan mülk âleminin ledün tarafını, yani perde ötesini çözen bir ilimdir. Risâle-i Nûr ile muhatap olan birisi, bu ilme ulaşmak için koşma ve uzun yollar aşma prensipleriyle dolu olan zevkli, kerâmetli ve bir o kadar da tehlikeli bâdirelerden geçen tarîkatla meşgul olmaya artık gerek duymaz. Bu yüzden Risâle-i Nûr ile muhatap olan bir talebenin ilk ve son yapacağı şey, sadece Risâle-i Nûr'a sadakattir, vefâdır, istikâmetini korumaktır, başka mesleklere ilgi duymamaktır. Fakat önceden ilgilendiği başka meslek ve meşrepler varsa, Risâle-i Nûr ile tanıştıktan sonra da bu meslek ve meşreplerle ilgi ve irtibatını dilerse sürdürebilir.

Bu îkazı umûmî olarak ele alarak, herhangi bir şahıs üzerinde yoğunlaşmamanın, ahlâkîlik açısından daha olumlu bir davranış olacağı kanaatindeyiz. Nitekim aynı tehlike hiç ummadığımız bir dönemde bizler için de gündeme gelebilir ve bizler de bir sadâkat ve istikamet imtihanından geçebiliriz. İmtihan dünyasında yaşıyoruz. Öyleyse, bu dersi kendimizi muhatap alarak okumak bize sağlayacağı azamî fayda açısından yeterli olacaktır.

On İkinci Nükte'de bahsi geçen müdafaalara merdâne yanaşmamak, çekimser kalmak ve hatta inkâr etmek meselesinin, kimler ve hangi olayda vâki olduğunu ve nerede geçtiğini araştırmak ve belirginleştirmek de, kanaatimizce, hayır ve kemâl getiren bir deşifre olmayacaktır. Çünkü mâzî bütün hatâ ve sevaplarıyla, mâzî olmuştur. Saff-ı evvellere bizim sadece Allah için duâ ve minnet borcumuz vardır. Onları Allah'ın rızâsına havâle ediyoruz ve Cenâb-ı Haktan onlar için rahmet umuyoruz. Ve umuyoruz ki, onların hasenâtları seyyiâtlarından kat kat fazladır. O şiddetli devirlerde yaşayıp Üstadının yanında merdâne yer almak, her kişi için şüphesiz kolay olmuyordu.

On İkinci Nükte'yi, Üstad Hazretlerinin şu uyarısı ile birlikte okumalıyız:

“Benim arkadaşlarımdan bazıları, yüz hakikat dersini kalben tasdik ile beraber benden işittiği ve bana karşı da fazla hüsn-ü zannı ve irtibatı varken, kalpsiz ve bozuk bir adamın ehemmiyetsiz ve riyakârane iltifatına kapıldı, onun lehinde benim aleyhimde bir vaziyete geldi. Fesübhanallah dedim, insanda bu derece sukut olabilir mi? Ne kadar hakikatsiz bir insan idi, diye o bîçareyi gıybet ettim, günaha girdim. Sonra sâbık işaretlerdeki hakikat inkişaf etti, karanlıklı çok noktaları aydınlattı. O nur ile lillahilhamd, hem Kur’ân-ı Hakîm’in azîm terğibat ve teşvikatı tam yerinde olduğunu, hem ehl-i imanın desâis-i şeytaniyeye kapılmaları, imansızlıktan ve imanın zaîfliğinden olmadığını, hem günah-ı kebâiri işleyen küfre girmediğini, hem Mu’tezile mezhebi ve bir kısım Hariciye mezhebi ‘Günah-ı kebâiri irtikâb eden kâfir olur veya iman ve küfür ortasında kalır’ diye hükümlerinde hata ettiklerini, hem benim o bîçare arkadaşım da yüz ders-i hakikatı bir herifin iltifatına feda etmesi, düşündüğüm gibi çok sukut ve dehşetli alçaklık olmadığını anladım. Cenâb-ı Hakk’a şükrettim, o vartadan kurtuldum. Çünkü sâbıkan dediğimiz gibi, şeytan cüz’î bir emr-i ademî ile insanı mühim tehlikelere atar. Hem insandaki nefis ise, şeytanı her vakit dinler. Kuvve-i şehevîye ve gazabîye ise, şeytan desiselerine hem kâbile, hem nâkile iki cihaz hükmündedirler.”²

Risâle-i Nûr Müellifinden ve Onun şimdi âhirete intikal etmiş bulunan tüm talebelerinden Allah ebeden râzı olsun. Âmin.

Dipnotlar:

- 1- Lem’alar, s. 351;
- 2- Lem’alar, s. 124.